

Arrest

nr. 112 209 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MIGNEAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Sharolo Kalai in het district Watapur van de provincie Kunar. Een half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon uw buurmeisje Z. (...) dagelijks bij u thuis te komen om van uw moeder te leren kleren maken. Uiteindelijk kregen jullie een relatie met elkaar. U zei dit aan uw moeder waarna zij op een dorpsraad de hand van Z. (...) aan haar familie vroeg. Haar familie weigerde echter en kort daarop werd zij uitgehuwelijkt aan F.M. (...), een lid van haar familie. Gedurende drie maanden bleef zij elke dag naar u thuis komen om les te volgen bij uw moeder. Op een dag heeft u met Z. (...) afgesproken om weg te vluchten van huis. Zij kwam tegen tien uur 's avonds naar buiten waar u op haar stond te wachten. Jullie zijn vervolgens naar de hoofdweg gewandeld waar een taxichauffeur, waarmee u een overeenkomst had gesloten, op jullie wachtte. Wanneer jullie op weg waren naar het district

Behsud van de provincie Nangarhar, naar het huis van uw oom dr. Z. (...), werden jullie in de regio van Kuzay Shagay tegengehouden door een andere auto. U bent dan meteen uit de auto gesprongen en weggevlucht. Uw belagers kwamen nog achter u aan maar konden u niet meer te pakken krijgen. U bent de bergen ingevlucht waar u de nacht heeft doorgebracht. De volgende morgen bent u naar Asadabad gegaan waar u een auto naar het huis van dr. Z. (...) in Behsud heeft genomen. Diezelfde dag werd door de dorpsouderen besloten dat u gestenigd moest worden. De dag daarna heeft u contact gehad met uw vader die u zei met uw oom Z. (...) hierover te spreken. Z. (...) heeft vervolgens uw reis uit Afghanistan geregeld en betaald. Na een week bij Z. (...) te hebben verbleven bent u uit Afghanistan vertrokken. Uw familie heeft nog enkele weken in het dorp naast de familie van Z. (...) gewoond. Nadat zij door de familie van de verloofde van Z. (...) en door haar ooms, die bij de taliban actief zijn, werden bedreigd zijn zij naar het huis van uw oom in het district Sarkano gevlucht. Op 3 juli 2012 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een taskara, een taskara van uw vader, een document van het districtshuis en de beslissing van de dorpsouderen."

2. Over de rechtspleging

Ter zitting bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat haar cliënt op de hoogte was van de terechtzitting maar dat zij hem zal vertegenwoordigen. Derhalve heeft het feit dat de aangetekende zending houdende de beschikking tot vaststelling van de zaak, door de postdiensten aan de Raad werd teruggezonden als zijnde "niet afgehaald", geen invloed op de vrijwaring van de rechten van verdediging van verzoeker.

3. De gegrondheid van het beroep

3. 1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, a) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat hij kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, zodat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Beide middelen worden samen behandeld.

3. 2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

3. 3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw vluchtmotieven zijn immers dermate incoherent, vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst blijkt u uw relatie niet adequaat in de tijd te kunnen plaatsen. Zo gaf u aan dat u gedurende vijf à zes maand een relatie had met Z. (...) (cgvs, 05/11/2012, p.10). Wanneer de belangrijkste momenten in deze relatie echter worden overlopen en u wordt gevraagd aan te geven hoeveel tijd er passeerde tussen deze momenten blijkt dat deze relatie minstens vijf maand langer moet hebben geduurd. U beweerde immers dat uw moeder 3 tot 4 maand na het ontstaan op de hoogte raakte van de relatie. 3 tot 4 maand later zou uw moeder Z. (...) hand hebben gevraagd. Nog eens twee maand later zou Z. (...) verloofd zijn met de andere man en ongeveer drie maand later zouden jullie hebben geprobeerd om samen te vluchten (cgvs, 05/11/2012, p. 11). Dit betekent dat de relatie minstens 11 maand moet hebben geduurd.

Verder blijken uw opeenvolgende verklaringen over het plan dat u had bij uw vlucht met Z. (...) tegenstrijdig. U gaf voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan dat niet wist waar u heen wilde vluchten terwijl u tijdens het eerste gehoor voor het Commissaris-generaal beweerde dat u van plan was om naar dr. Z. (...), de man van uw tante, te trekken om hem hulp te vragen (cgvs, 05/11/2012, p.12).

Ook uw verklaringen over het moment waarop u op de hoogte werd gebracht van de beslissing dat u moest worden gestenigd lopen uiteen. U stelde hierover aanvankelijk verschillende keren dat u dit de dag na jullie poging om samen te vluchten vernam (cgvs, 05/11/2012, p.9, 10 en 13) maar beweerde uiteindelijk dat het een dag later was (cgvs, 05/11/2012, p. 10).

Bovendien is het opmerkelijk dat uw verklaringen over uw overleg met uw oom in aanzienlijke mate aan de oppervlakte blijven. Gevraagd naar wat er precies gebeurde bij uw aankomst bij uw oom Z. (...) zegt u louter dat uw vader u had gezegd de zaak met hem te bespreken en dat uw oom vervolgens uw reis regelde waarna u een week later uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 13). Wanneer u dan gevraagd wordt in detail te vertellen over het gesprek dat u had met Z. (...) over uw problemen antwoordt u louter dat u hem zei dat u probeerde te vluchten maar dat ze jullie tegenhielden en dat Z. (...) daarna uw reis heeft geregeld (CGVS, p. 14). Wanneer u later nog eens gevraagd wordt wat hij van de situatie dacht beperkt u zich tot het louter stellen dat hij niets kan zeggen over de situatie en dat hij niet voor de overheid werkt en niet machtig genoeg is om jullie te verdedigen (CGVS, p. 16). Dat u er – ondanks meerdere kansen – niet in slaagt het CGVS enig beeld te geven over de mening van uw oom Z., die toch een aanzienlijke rol speelt in het gebeuren, op de zaak, hoewel hij ernstige risico's nam door u op te vangen gezien de ooms van Z. (...) – zelf talibs – u zochten en wisten dat u vaak naar hem ging en hij bovendien nog diep in zijn buidel tastte door uw reis uit Afghanistan te betalen, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder zijn uw verklaringen over de situatie waarin uw familie verkeerde in de weken na uw vlucht uit uw dorp evenmin overtuigend. Zo zegt u dat de dag nadat u bij Z. (...) aankwam de dorpsouderen in een vergadering hebben besloten dat u gestenigd moest worden (CGVS, p. 9 en 10). Tevens zegt u dat u door te vluchten met Z. (...) de eer van haar familie ernstig geschaad heeft en dat er voor dergelijke situatie in de context van de traditie van de Pashtun geen oplossing kan worden gevonden en dit daardoor “zonder problemen” kan leiden tot moord (CGVS, p. 15). In het licht van deze vaststellingen is het enigszins zeer verwonderlijk dat de dorpsouderen, de broers en de ooms van Z. (...) – samen met enkele talibs – en de familie van de verloofde van Z. (...) zijn langs geweest bij uw ouders maar dat geen van allen iets verder heeft ondernomen om deze erezaak op te lossen behalve louter vragen waar u was (CGVS, p. 8 en 14). Ook wanneer vervolgens gewezen wordt op de toch wel zeer precarie situatie waarin uw familie zich bevond in de weken na uw vluchtpoging met Z. (...) en nogmaals gevraagd wordt wat er in de weken na uw vlucht uit uw dorp allemaal gebeurd is, kan u louter stellen dat zij machtige mensen zijn en dat uw broers jonger zijn dan u. Wanneer u nogmaals deze vraag gesteld wordt zegt u opnieuw louter dat zij machtig zijn maar uw ouders niet onder druk konden zetten en dat uw broers nog jong zijn (CGVS, p. 16). Pas nadat u hier een derde maal werd op gewezen geeft u dat haar ooms uw ouders een week de tijd gaven om u te vinden waarna zij, indien uw ouders daar niet in zouden slagen, iedereen van uw familie zouden vermoorden (CGVS, p. 16). Dat niemand van hen iets concreets ondernomen zou hebben in al die tijd is zeer merkwaardig, zeker gezien u verklaart dat zij

een machtige familie zijn, haar ooms lid zijn van de taliban, zij niet open staan voor een vorm van onderhandeling met uw familie en de overheid in uw regio geen enkele bescherming zou kunnen geven tegen hen of de taliban (CGVS, p. 15 en 16).

Bovendien kunnen er vragen gesteld worden bij de inspanningen die de familie van Z. (...) leveren om u zelf te pakken te krijgen. Zo zijn zij enkele keren bij u thuis geweest om naar u te vragen. Het feit echter dat zij u nooit hebben gezocht bij uw oom Z. (...) doet enigszins twijfelen aan hun vastberadenheid om u te vinden en strookt geenszins met de wijze waarop u zelf de situatie schetst. Namelijk dat zij een machtige talibanfamilie zijn die koste wat het kost vergelding willen voor de schande die u en Z. (...) over hen hebben gebracht (CGVS, p. 15). Dit is des te treffender daar de broers van Z. (...) wisten waar Z. (...) woonde en dat u regelmatig bij hem op bezoek ging, gezien zij u zelf vaak naar hem hebben gebracht met de auto. Een van haars broer volgde u zelfs voortdurend en wist steeds waar u was (CGVS, p. 14).

Tot slot wekt ook uw onwetendheid over het lot van Z. (...) verwondering op. Zo verklaart u niet te weten wat er met haar gebeurd is. U heeft zelfs geen idee over wat de dorpsouderen hebben beslist over haar in deze zaak (CGVS, p. 16). Dit is zeer opmerkelijk gezien het feit dat uw familie eveneens betrokken was bij de raad van de dorpsouderen en dat zij bovendien nog enkele weken hebben gewoond in het dorp in het huis naast de familie van Z. (...).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en de taskara van uw vader hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk betwist worden. Inzake de documenten van het districtshuis en de dorpsouderen moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Watapur van de provincie Kunar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de

stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet is.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal verder dat u tot 2 à 3 jaar voor het gehoor school liep in Afghanistan (cgvs dd. 18/02/2013, p.3). Dit betekent dat u tot 2009/2010, en dus tot een leeftijd van 15 à 16 jaar, school zou hebben gelopen. In de vragenlijst van de Commissaris-generaal ingevuld voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u verder uitdrukkelijk aan, hoewel u dit tijdens het tweede gehoor voor het CGVS ontkende, dat u na het basisonderwijs ook nog het secundair onderwijs had aangevat maar niet had afgemaakt. U zou in totaal acht jaar gestudeerd hebben (Vragenlijst cgvs, punt 2.10). Overigens moet wat betreft uw beweringen over de stopzetting van uw studies worden opgemerkt dat deze allerm minst overtuigen. Gevraagd naar de redenen hiervoor kwam u immers niet verder dan te stellen dat u 'niet goed was met studies' en de scholen niet regelmatig waren. Na de stopzetting van uw studies zou u geen andere, economisch relevante, activiteit hebben ontplooid (cgvs, 18/02/2013, p.3). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u uw opleiding zou hebben stopgezet zonder enig ander doel voor ogen te hebben. Verder blijkt u het Pashtu machtig te zijn en in staat te zijn om in de andere Afghaanse landstaal, het Dari, te communiceren (cgvs, 18/02/2013, p.3). Ook blijkt uit uw verklaringen dat de echtgenoot van de zus van uw vader, dr. Z., samen met zijn gezin in de buurt van Jalalabad stad woonde namelijk in het dorp Walayato (Wollayate) in het district Beshud. Deze man was volgens uw beweringen behoorlijk bemiddeld. Hij was dokter en had geld, velden en huizen die hij verhuurde (cgvs, 05/11/2012, p.17). Uit uw verklaringen, en informatie van het CGVS, blijkt verder dat de man in Jalalabad werkte, namelijk in het Sahat-e-Ama ziekenhuis (cgvs, 05/11/2012, p.17). U zou hem ook verschillende keren hebben bezocht (cgvs, 05/11/2012, p.14) en veel vertrouwen in de man hebben gesteld aangezien u aangaf van plan te zijn geweest om samen met Zainab naar hem te vluchten (cgvs, 05/11/2012, p.12). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat dr. Z. ook bereid was u financieel te steunen aangezien hij zonder enige garantie op terugbetaling door uw familie uw vlucht uit Afghanistan financierde. Redelijkerwijze kan men er immers van uitgaan dat Z. wist dat uw vader alleen genoeg verdiende om uw familie te onderhouden (CGVS, p. 7 en 8). Er kan dan ook worden gesteld dat u in Jalalabad wel degelijk over een netwerk beschikt dat u in staat kan stellen om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar deze mogelijkheid verwees u tijdens het gehoor naar de dreigementen aan uw adres vanwege uw relatie met Z. (...). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot deze elementen die eerder in deze beslissing werd aangetoond, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend."

3.5. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, en zijn gestoeld op de stukken van het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.6. Verzoeker stelt dat door de verwerende partij wordt geïnsinueerd dat hij de onderhandelingen van zijn familie met de familie van Z. had moeten afwachten alvorens het land te ontvluchten, maar dat door de dorpsouderen reeds was beslist dat hij zou worden gestenigd en dus zou worden vervolgd. Zijn ouders, zo betoogt hij, hebben wel degelijk een aantal pogingen ondernomen om deze erezaak op te lossen, maar de beslissing was al genomen door de dorpsouderen. Het kon hem bovendien moeilijk worden verweten dat zijn ouders misschien niet alle inspanningen hebben geleverd om het geheel op te lossen, zeker nu er geen zekerheid was dat er ook daadwerkelijk een oplossing uit de bus zou komen, gelet op de aanwezigheid van talibs in de familie van Z..

3.7. De verwerende partij motiveert op omstandige wijze in haar beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de familie van Z., omdat verzoekers verklaringen

onaannemelijk vaag, incoherent, onwaarschijnlijk, oppervlakkig en ongeloofwaardig zijn. Het betreft dan zijn verklaringen over de duur van zijn beweerde relatie met Z., zijn vluchtplan met haar, het moment waarop hij op de hoogte werd gebracht van de beslissing dat hij gestenigd moest worden, zijn overleg met en de mening van zijn oom Z. over de problemen, de situatie van zijn familie in de weken na zijn vlucht uit het dorp, de inspanningen die zijn vervolgers deden om hem te vatten en het lot van Z. na zijn vlucht.

3.8. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker, de loutere bewering dat zijn ouders al wel pogingen hadden ondernemen om de zaak op te lossen niet te na gesproken, zich beperkt tot een herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen, doch niet de minste poging onderneemt om de motivering *in concreto* aan te vechten. Een herhaling van het relaas volstaat uiteraard niet om de pertinente bevindingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te stellen. Van een asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, gedetailleerd en op een coherente, doorleefde en geloofwaardige manier uiteenzet aan de tot beslissen bevoegde overheid, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van verzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin. *In casu* is dit geenszins het geval zodat de verwerende partij kan worden bijgetreden in haar motieven.

3.9. Verzoeker stelt nog, wat de beoordeling van de documenten betreft, dat hij zich er niet bij kan neerleggen dat aan het belangrijkste document dat hij bijbrengt slechts zeer beperkte tot geen bewijswaarde wordt toegekend, nu dit een officieel en betrouwbaar document is en het feit dat valse documenten circuleren de bewijswaarde ervan niet mag aantasten aangezien niet kan worden bewezen dat het om een vals stuk zou gaan.

3.10. De Raad meent uit deze uiteenzetting te kunnen afleiden dat verzoeker de appreciatie betreffende de documenten van het districtshuis en de dorpsouderen viseert. Hieromtrent heeft de verwerende partij vastgesteld dat *“uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.”* De informatie bevindt zich in het administratief dossier en wordt niet betwist door verzoeker. Aangezien ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid bewijswaarde kan worden onzegd aan documenten, zoals ook het feit dat om enige bewijskracht aan een dergelijk stuk te ontfangen het gepaard moet gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* geenszins het geval is, is terecht besloten dat de documenten de geloofwaardigheid van het relaas niet kunnen herstellen.

2.11. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk is gemaakt.

2.12. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de voormelde wet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.14. De verwerende partij maakt een analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad op grond van de informatie die zich in het dossier bevindt en komt tot de genuanceerde conclusie dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is, de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op de gewone burger beperkt. Zij concludeert dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die zich in het administratief dossier bevindt is de Subject Related Briefing Afghanistan- veiligheidssituatie Jalalabad, daterend van 23 oktober 2012 en niet, zoals dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk werd gesteld, de 'SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012'. In het kader van zijn volheid van bevoegdheid stelt de Raad evenwel vast dat de erin beschreven veiligheidssituatie niet anders is dan deze zoals aangehaald in de bestreden beslissing zelf.

De bij de nota gevoegde update van de informatie bevestigt dit standpunt, zo stelt de verwerende partij.

2.15. Verzoeker stelde in zijn verzoekschrift dienaangaande:

"Bijkomend gebeuren er nog steeds dagelijks aanvallen en vallen er nog vele burgerslachtoffers, deze aanvallen zijn niet allemaal gedocumenteerd en dus is er nog steeds een enorme dreiging en loopt verzoeker dus wel degelijk een reëel risico op schade bij terugkeer naar Afghanistan. Bijkomend wordt aan de inwoners onvoldoende bescherming geboden door de overheid en politie."

2.15. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid gegeven te reageren op de informatie toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). Verzoeker formuleerde hieromtrent echter geen opmerkingen.

2.16. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheid in Jalalabad er significant op vooruit is gegaan. In 2012 werd 45 % minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011: AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. De nadruk van AOG ligt meer dan vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid en hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de kant van de regering, binnen de ANSF of waarvan wordt verondersteld dat bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er ook sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken is erg klein.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier en aan de verweernota, blijkt dat er in de stad Jalalabad heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

2.17. De vraag die zich vervolgens stelt is deze naar de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief aldaar. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade of hij er toegang heeft tot bescherming, indien hij er op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land en indien van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich er vestigt (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in

bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. De algemene stelling van verzoeker dat hij gewoonweg nergens in Afghanistan een bestaan kan uitbouwen doet hieraan geen afbreuk.

2.18. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de persoonlijke situatie van verzoeker in overweging heeft genomen, daarbij verwijzend naar zijn opleiding, het feit dat hij het Pashtu blijkt machtig te zijn en in staat blijkt om in de andere Afghaanse landstaal, het Dari, te communiceren, het feit dat de echtgenoot van de zus van zijn vader, dr. Z., samen met zijn gezin in de buurt van Jalalabad stad woonde namelijk in het dorp Walayato (Wollayate) in het district Beshud, dat deze man behoorlijk bemiddeld was en dat verzoeker hem ook verschillende keren had bezocht en zijn vertrouwen in hem zou hebben gesteld., dat dr. Z. ook bereid was verzoeker financieel te steunen aangezien hij zonder enige garantie op terugbetaling door zijn familie uw vlucht uit Afghanistan financierde en dat er dan ook kan worden gesteld dat verzoeker in Jalalabad wel degelijk over een netwerk beschikt dat hem in staat kan stellen om buiten zijn regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een bestaan uit te bouwen.

2.20. Verzoeker verwijst enerzijds naar de elementen van zijn asielrelaas om trachten aan te tonen dat hij zich niet zou kunnen beroepen op het netwerk rond zijn bemiddelde oom, maar zoals reeds gesteld werd dit hierboven ongeloofwaardig bevonden zodat hij er zich niet meer op kan beroepen. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker zich in vage en algemene bewoordingen verzet tegen de optie van het intern vestigingsalternatief –interne hervestiging is gewoonweg onmogelijk, zo stelt hij-, maar daarmee het standpunt van de verwerende partij gesteund op zijn verklaringen, geenszins kan ontwrichten.

2.21. Wat betreft de vraag of verzoeker op een wettige en veilige manier naar Jalalabad kan reizen, blijkt uit de update die werd toegevoegd aan de nota ("Subject Related Briefing Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013), dat Kabul de enige internationale luchthaven heeft van het land die op regelmatige wijze wordt bediend door burgerluchtvaartmaatschappijen. Er wordt geen melding gemaakt van binnenlandse vluchten naar Jalalabad. Uit de SRB die de regionale analyse bevat, blijkt dat de weg tussen Kabul en Jalalabad weliswaar op het vlak van de verkeersveiligheid problematisch kan zijn, en dat dit te wijten is aan roekeloos rijgedrag een verouderd wagenpark, maar dat op het vlak van oorlogsgerelateerd geweld er zich voor burgers geen veiligheidsproblemen stellen. Er gebeuren naar luidt van de informatie weliswaar incidenten gelinkt aan het conflict, maar meestal 's nachts, hoofdzakelijk gericht tegen high profiles en meestal zonder burgerslachtoffers. De weg wordt iedere ochtend vrijgemaakt van IED's en verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers, binnen de aangeraden reistijden, veilig is.

2.22. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat van verzoeker dan ook redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt.

2.23. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. WIJNANTS